

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. M.** nar., st. příslušnost Pakistan, t.č. zajištěn v, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2015, č. j. KRPB-197915-28/ČJ-2015-060022-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 16. 10. 2015, č. j. KRPB-197915-28/ČJ-2015-060022-50A, **se z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **12 342 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2015, č. j. KRPB-197915-19/ČJ-2015-060022-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“) o prodloužení trvání doby zajištění za účelem svého předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států ve

smyslu ustanovení § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Napadené rozhodnutí

Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se prodlužuje doba zajištění žalobce o 15 dnů, tedy do 7. 11. 2015.

V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1, 3 a 5 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že žalobce byl zajištěn poprvé rozhodnutím ze dne 15. 8. 2015, č.j. KRPB-197915-19/ČJ-2015-060022-50A, a to na dobu 32 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání podle citovaného Dublinského nařízení. Dne 11. 9. 2015 bylo žalovanou rozhodnuto o prodloužení trvání zajištění o 38 dnů, tj. do dne 23. 10. 2015.

Žalovaná při opakovaném prodloužení doby trvání zajištění vycházela z toho, že nadále trvají důvody pro zajištění žalobce, neboť po zahájení Dublinského řízení byla Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) odeslána žádost o převzetí zpět do Maďarska. Lhůta pro odpověď maďarské strany byla stanovena do 26. 9. 2015, nicméně maďarská strana ve stanovené lhůtě neodpověděla. Z uvedeného vyplývá, že ze strany správních orgánů jsou činěny veškeré kroky k předání žalobce do Maďarska tak, aby doba trvání zajištění žalobce byla co nejkratší a plně v souladu s Dublinským nařízením a zákonem o pobytu cizinců. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že první bezpečnou zemí, kde je žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, je Maďarsko. Tato země je tedy zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a je povinna žalobce podle Dublinského nařízení přijmout zpět.

Při rozhodování o zajištění žalovaná dospěla k závěru, že existuje nadále nebezpečí útěku žalobce, neboť je prokázáno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku a měl za povinnost setrvat na tomto území do skončení žádosti o mezinárodní ochranu. To, že nehledal ochranu v podobě azylu v Maďarsku, je patrné z jeho následného jednání, když pokračoval dále ve své cestě do cílové země, tedy do Německa. Nemá žádné vízum ani jiné oprávnění k pobytu na území ČR a nemá zde zajištěno ubytování. Svým jednáním žalobce prokázal, že nemá žádné zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. To nedává záruku, že by žalobce dobrovolně vyčkával na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaná dále dospěla k závěru, že by nepostačovalo mírnější donucovací opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť zde žalobce nemá žádné rodinné ani jiné osobní vazby, ani dostatek finančních prostředků. V tomto směru odkázala žalovaná na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5 A 33/2011 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 7 Azs 8/2014.

K potencialitě předání a přiměřenosti zajištění žalovaná uvedla, že žalobce přicestoval na území ČR sám bez rodinných příslušníků a jeho cílem bylo Německo, nemá zde ani kulturní ani sociální vazby. Žalovaná dospěla k závěru, že prodloužením zajištění a následným předáním žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. Ke stanovení délky doby zajištění žalovaná uvedla, že rozhodla prodloužit dobu zajištění tak, aby se v součtu jednalo o šest týdnů od implicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí žalobce zpět do Maďarska, tedy od 26. 9. 2015. Lhůta trvání zajištění byla stanovena plně v souladu s čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení tak, aby v celkovém součtu nepřesáhla

šest týdnů od vyhovění žádosti o převzetí zpět do Maďarské republiky. Proto žalovaná rozhodla o prodloužení doby zajištění o 15 dnů, tedy celkově do 7. 11. 2015.

III. Žaloba

V žalobě byly vzneseny následující žalobní námitky proti napadenému rozhodnutí. Předně žalobce namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobce ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého je zajištěn, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici pojmu „vážené nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce poukázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), které v čl. 28 odst. 2 upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku. V návaznosti na to čl. 2 písm. n) tohoto nařízení definuje vážné nebezpečí útěku prostřednictvím důvodů zakládajících se na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Podle názoru žalobce zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě nichž by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Podle žalobce za současné legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku. Stávající úprava tak nesplňuje požadavky na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny. V tomto ohledu žalobce odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 42 A 12/2015, četnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a rozsudek německého Bundesgerichtshof V ZB 31/14, jakož i rozsudek zdejšího soudu č.j. 32 A 54/2015 – 88. Žalobce poukázal i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, o předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU ve věci výkladu předmětných ustanovení Dublinského nařízení, které interpretuje žalobce tak, že tento krok potvrzuje pochybnost české vnitrostátní právní úpravy. Žalobce se však nedomnívá, že by bylo možno předmětné řízení o žalobě přerušit. Podle jeho názoru by měl krajský soud upřednostnit ochranu základního práva na svobodu žalobce.

Ve druhé skupině žalobních námitek žalobce uvedl, že žalovaná se nevypořádala s trvajícím podmínkami pro zajištění při rozhodování o prodloužení zajištění. Napadené rozhodnutí totiž pouze opakuje argumenty uvedené v prvotním rozhodnutí o zajištění s tím, že žalovaná nemá informace o tom, že by se změnily okolnosti, za kterých byl zajištěn. Tato správní úvaha je naprosto nepřezkoumatelná. Absentuje zde jakákoliv úvaha o aktuální situaci žalobce, o zjištění jeho postoje nebo zařízení, v němž je žalobce umístěn. Žalobce poukázal na ustanovení § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie povinna po celou dobu zajištění zkoumat existenci důvodů zajištění, a proto je také povinna po celou dobu zajištění zkoumat existenci důvodů pro zajištění, včetně podmínek pro možné uložení zvláštního opatření také při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Absence těchto úvah činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Ve třetí skupině žalobních námitek žalobce namítl nereálnost provedení transferu do Maďarska podle Dublinského nařízení. Poukázal přitom na statistiky za měsíc srpen 2015, kdy bylo odesláno celkem 258 žádostí, z čehož byl realizován pouze jeden transfer, a statistiky za měsíc září 2015 činil poměr podaných žádostí o převzetí 328 ku pouhým 9 realizovaným transferům, což činí pouhé 2,74 %. K tomu žalobce poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2015, č.j. 33 A 58/2015 – 52, kde zdejší soud uvedl, že zajištění

za účelem předání cizince nebylo důvodné, neboť transfer do Maďarska ve smyslu nebyl realizovatelný. Podle názoru žalobce k transferům do Maďarska reálně nedochází z důvodu přeplněnosti tamějších azylových zařízení. Tento důvod je o to závažnější v případě opakovaného prodloužení zajištění, neboť v současné době je podle žalobce notoriíou, že Maďarsko neplní své povinnosti plynoucí z Dublinského nařízení. Institut zajištění v případě vydání do Maďarska již naprosto neslouží svému účelu, neboť předání cizinců do tohoto členského státu je nerealizovatelné.

Dále ve čtvrtém žalobním bodě žalobce poukázal na to, že v současné době by jeho navrácení do Maďarska zřejmě nebylo přípustné z hlediska zachování jeho práv v tamějším azylovém řízení, neboť podle jeho názoru existuje dostatek důvodů domnívat se, že v Maďarsku dochází k systematickému porušování práv azylantů a Maďarsko nelze považovat za bezpečný třetí stát. Z uvedených důvodů spatřuje žalobce v napadeném rozhodnutí nepřezkoumatelnost a nezákonnost, a proto navrhl jejich zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaná k věci podala následující vyjádření. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že považuje tuto námitku ve vztahu k napadenému rozhodnutí za irelevantní, neboť to bylo předmětem jejího rozhodování v prvotním rozhodnutí o zajištění. V napadeném rozhodnutí pouze využila své pravomoci prodloužit dobu trvání zajištění podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná ke druhému žalobnímu bodu uvedla, že dostala své povinnosti podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců zkoumat, zda nadále trvají důvody pro zajištění, a zjistila, že Ministerstvo vnitra odeslalo maďarské straně žádost o převzetí žalobce zpět na území Maďarska. Důvody pro zajištění žalobce tedy nadále trvaly. Žalovaná se zabývala i otázkou uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy na základě jednání žalobce bylo zřejmé, že se do Maďarska sám dobrovolně nevrátí a nebude vyčkávat dobrovolně na vydání rozhodnutí o přemístění do této země.

Ke třetímu žalobnímu bodu týkajícího se nereálnosti předpokladu provedení transferu do Maďarska podle Dublinského nařízení žalovaná uvedla, že není pravdou, že by Maďarsko přestalo plnit povinnosti plynoucí z Dublinského nařízení. Ve většina případů poskytla maďarská strana v dvoutýdenní lhůtě české straně odpověď, a to zpravidla kladnou. Ze statistických údajů o počtu realizovaných transferů za měsíc září 2015 vyplývá, že maďarské orgány na aplikaci Dublinského nařízení nerezignovaly, neboť v měsíci září 2015 zajistila žalovaná podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení celkem 6 cizinců, přičemž ve stejném období pak bylo přemístěno do Maďarska celkem 7 cizinců, kteří byli zajištěni v předchozím období. Z těchto statistických údajů vyplývá, že žalovaná se mohla v době rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění žalobce oprávněně domnívat, že jeho transfer do Maďarska byl proveditelný. I když je podle názoru žalované zdůvodnění potenciality možného přemístění žalobce do Maďarska poměrně subtilní, je žalovaná toho názoru, že je přezkoumatelné a že při posuzování této otázky nepřekročila meze správního uvážení.

K poslednímu žalobnímu bodu týkajícímu se nepřijatelnosti vydání žalobce do Maďarska žalovaná uvedla, že jí není známo, že by ministerstvo či jiná instituce dospěly v případě Maďarska k závěru, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům stran

azylového řízení a podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu tak, jak to má na mysli ustanovení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Z uvedených důvodů navrhla žalovaná zamítnutí žaloby.

Žalobce podal k vyjádření žalované repliku, v jejímž podstatném obsahu je uvedeno, že rozhodnutí o zajištění cizince je principiálně obdobné rozhodnutí o zajištění, svým způsobem se naopak jedná o rozhodnutí pro dotčeného cizince nebo i z hlediska obecné ochrany základních práv závažnější, jelikož dochází k prodloužení omezení svobody cizince, což je stav, který je přísně omezen zákonnými limity. Nelze tedy souhlasit se žalovanou, že nebyla povinna zabývat se kvalitou ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení. Jestliže je žalovaná povinna zkoumat po celou dobu zajištění existenci důvodů pro zajištění cizince, tím spíše se jimi musí zabývat v případě prodloužování zajištění. Podle názoru žalobce je třeba zvolit výklad in favorem libertatis, který žalobce zároveň nepovažuje za zbytečně formalistický. Žalovaná podle názoru žalobce nepodnikla žádné aktivní kroky, aby skutečně důkladně zhodnotila nové podmínky eventuálního zajištění a ani si za tímto účelem neopatřila žádné důkazní prostředky. Ke třetímu žalobnímu bodu ještě žalobce poukázal na to, že statistické údaje poskytnuté žalovanou jsou pravděpodobně pravdivé, avšak jsou zkreslující. Srovnání počtu zajištěných cizinců v září 2015 bez toho, aby bylo zřejmé, zda předmětná rozhodnutí nebyla dokonce zrušena soudem – s počtem cizinců, kteří byli vydáni do Maďarska v září, je pouhou hrou s čísly. Žalobce k tomuto žalobnímu bodu ještě připomněl, že se jednalo již o druhé prodloužení zajištění, přičemž nebyl domluven s maďarskou stranou termín předání, neexistoval žádný aktivní úkon ze strany Maďarska (souhlas byl dán pouze implicitně). Ke dni 7. 11. 2015 tato lhůta uplynula, aniž by došlo k jakékoliv změně či přípravě transferu.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovanou, který je zachycen a doložen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování v kopii k dispozici a z něhož vycházel. Žalobce byl zadržen policejní hlídkou dne 15. 8. 2015 v rychlíku R 406 Chopin, přičemž u sebe neměl cestovní doklad, vízum ani jiný doklad opravňující ho k pobytu v ČR. Podle otisků prstů byl ztotožněn v systému Eurodac, kde bylo zjištěno, že požádal v Maďarsku o azyl. V řízení o uložení povinnosti opustit území žalobce vypověděl, že opustil Pákistán již v srpnu 2009 a odešel do Iránu, pak do Turecka a Řecka. Z Řecka vycestoval dne 10. 8. 2015, jelikož chtěl odcestovat do Německa. Odtud cestoval přes Makedonii, Srbsko a Maďarsko, kde byla zadržen policií, byly mu odebrány otisky prstů, přičemž podepsal nějaké papíry. Po propuštění se nedostavil do uprchlického tábora, nýbrž pokračoval v cestě do Budapešti, kde si koupil lístek do Vídně. Odtud cestoval dále do ČR, kde byl zadržen policií. Žalobce byl nejprve zajištěn na základě prvotního rozhodnutí ze dne 15. 8. 2015, č.j. KRPB-197915-19/ČJ-2015-060022-50A, a to na dobu 32 dnů, a dále bylo jeho zajištění prodlouženo rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015, č. j. KRPB-197915-26/ČJ-2015-060022-50A o dobu 38 dnů, tj. do 23. 10. 2015. Před uplynutím této lhůty byl opakovaně zajištěn na základě napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Podle § 129 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. O zajištění policie neprodleně sepiše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“ Podle § 129 odst. 5 téhož zákona platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. **Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Citované ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na „přímo použitelný právní předpis Evropských společenství“, jímž se podle výslovného nenormativního odkazu v poznámce pod čarou míní Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, které však bylo nahrazeno s účinností od 1. 1. 2014 nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle definičního ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení se "nebezpečím útěku" rozumí existence důvodů, které se zakládají na **objektivních kritériích vymezených právními předpisy**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že samotná aplikace čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení v prostředí českého právního řádu je nyní předmětem výkladových sporů. V této situaci krajský soud ve smyslu principu předvídatelnosti svého rozhodování vychází i nadále ze svého názoru uvedeného v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 33 A 40/2015-32, že absence objektivních kritérií pro výklad pojmu „vážné nebezpečí útěku“ není překážkou aplikace institutu zajištění v podmínkách Dublinského řízení. Tento právní názor byl jako jeden z možných výkladů reflektován i Nejvyšším správním soudem, který potvrdil nejednoznačnost zodpovězení otázky aplikovatelnosti čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a usnesením ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, položil Soudnímu dvoru EU tuto

předběžnou otázku: *Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, přístupné na www.nssoud.cz).* Pokud žalobce namítl, že v takové situaci je třeba dát přednost výkladu ve prospěch svobody jednotlivce a dovodit právní nemožnost aplikace institutu zajištění, pak k tomu krajský soud uvádí, že samotná existence pravomoci k zajištění cizince není předmětem sporu, neboť ta je vnitrostátní právní úpravou jednoznačně zakotvena v ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců. Sporné jsou pouze podmínky (kritéria), za nichž má být cizinec, u něhož je vzhledem k jednoznačně zjištěným skutkovým okolnostem dáno vážné nebezpečí útěku, omezen na osobní svobodě. V tomto ohledu krajský soud nesdílí názor žalobce, že samotná mezera v zákoně spočívající v chybějící legální definici těchto kritérií může způsobit neaplikovatelnost přímo použitelného předpisu EU, neboť takový výklad by byl v příkrém rozporu s účelem Dublinského nařízení.

Ke druhému žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že nesdílí názor žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v otázce posouzení mírnějších prostředků, než je zajištění, a trvání důvodů pro zajištění. Z relevantních pasáží odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná postupně vyloučila jiné možnosti zajišťovacích prostředků, které by eventuálně podle zákona o pobytu cizinců mohly přicházet v úvahu. Je zřejmé, že v případě, že by žalobce byl na svobodě, nebude setrvávat na území ČR a bude pokračovat v cestě do Německa. Krajský soud však v tomto ohledu poukazuje na to, že přípustnost jakýchkoliv zajišťovacích prostředků (a tedy i úvaha o mírnějších prostředcích než je zajištění coby omezení osobní svobody cizince) má místo pouze tam, kde bude účel zajištění (tzn. předání cizince do jiného členského státu EU) realizovatelný (viz k tomu dále).

Při posouzení třetí žalobní námitky, která se váže na samotnou potencialitu předání cizince podle Dublinského nařízení, krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a jednak ze svého nedávného rozsudku ze dne 5. 11. 2015, č.j. 33 A 60/2015 -59, kde byl posuzován obdobný případ prodloužení zajištění cizince rozhodovaný žalovanou dne 5. 10. 2015. Ze statistiky ministerstva vnitra zveřejněné dne 8. 9. 2015 odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o-mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>) za měsíc srpen 2015, která mapuje fungování Dublinského řízení z hlediska počtu přijatých a odeslaných žádostí a uskutečněných transferů do jednotlivých států, ve vztahu k Maďarsku vyplývá, že za měsíc srpen ČR odeslala do Maďarska 258 žádostí, přičemž byl na základě nich realizován jeden transfer. Krajský soud dále provedl před vydáním citovaného rozsudku dokazování statistikou ministerstva za měsíc září 2015, jíž se dovolávala žalovaná ve svém vyjádření k žalobě. Z této statistiky vyplývá, že bylo odesláno 330 žádostí podle Dublinského nařízení, z čehož bylo 328 žádostí o přijetí cizince zpět (tzn. ve věcech, v nichž je řízení o mezinárodní ochraně vedeno v dožádaném státě) a z toho 2 žádosti o převzetí cizince (tzn. ve věcech, v nichž dožádaný stát dříve cizinci udělil vízum či povolení k pobytu). Krajský soud v tomto kontextu vyslovil právní názor, že „*Zmíněná data vypovídají podle přesvědčení krajského soudu jednoznačně o tom, že ani v měsíci říjnu nebylo možno hovořit o tom, že by existovala reálná pravděpodobnost, že se transfer žalobce uskuteční. Přepočítáno na procentuální vyjádření činil rozdíl úspěšnosti transferů mezi měsíci srpen 2015 cca 2,3 %, což nepochybně dokládá vzrůstající úspěšnost transferů cizinců do Maďarska. Nicméně z pohledu situace k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 5. 10. 2015) nebylo zjevně možno hovořit o reálné pravděpodobnosti předání žalobce do Maďarska, neboť predikce vyplývající ze statistických*

dat za měsíc srpen 2015 a září 2015 to neodůvodňovala. Stále je tedy třeba trvat na závěru, že i v měsíci říjnu byla úspěšnost transferů do Maďarska poměrně zanedbatelná.“

K tomu je zapotřebí poukázat na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož *Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*

Krajský soud je přesvědčen, že citovaný právní názor rozšířeného senátu na nyní posuzovanou věc přímo dopadá. Jelikož napadené rozhodnutí o opakovaném prodloužení bylo vydáno dne 16. 10. 2015, má krajský soud za to, že pro posouzení potenciality předání žalobců v nyní posuzované věci jsou rozhodné tytéž skutkové okolnosti jako ve věci rozhodované pod sp. zn. 33 A 60/2015, které soud považoval za nadbytečné znovu dokazovat, neboť jsou mu již známy z jeho úřední činnosti. Navíc krajský soud považuje za naprosto důvodnou námitku žalobce, že se v posuzované věci jednalo již o druhé prodloužení zajištění žalobce, které se zřetelem ke všem okolnostem až do podání repliky nevedlo ke svému účelu, tedy k realizaci transferu do Maďarska podle pravidel Dublinského řízení. Za této situace nezbyvá než dovést, že napadené rozhodnutí žalované bylo nezákonné a žalovaná nebyla oprávněna za takových okolností žalobce opakovaně zajistit, neboť jeho předání do Maďarska v patnáctidenní lhůtě stanovené výrokem napadeného rozhodnutí bylo naprosto nepravděpodobné, na čemž nemůže nic změnit ani implicitní souhlas Maďarska dovozený na základě domněnky konstruované čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení.

Obiter dictum k ostatním námitkám žalobce krajský soud uvádí, že vzhledem ke shledanému důvodu pro zrušení napadeného rozhodnutí se jimi není třeba podrobně zabývat, neboť krajský soud dospěl k tomu, že podmínky pro opakované prodloužení zajištění žalobce nebyly vůbec dány.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto jej ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení povinna propustit žalobce bez zbytečného odkladu na svobodu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyl-li dosud pro uplynutí opakovaně prodloužené doby zajištění (ke dni 7. 11. 2015) propuštěn.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci vznikly náklady právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsí žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky a sepsí repliky ze dne 7. 11. 2015 v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 12342 Kč. Jelikož jiné

náklady řízení žalobci nevznikly, dospěl krajský soud k závěru, že celkově náleží žalobci na náhradě nákladů řízení částka 12342 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit na účet zástupce žalobce za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. listopadu 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová